

[Ragnhild Andersen.]

forhenværende højterede Socialminister, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, forsvare dette for et Øjeblik siden og gaa til Angreb, og det hørtes paa det ærede Medlem, at han var i Opposition og ikke længere var Socialminister. Det hørtes ogsaa paa det ærede Medlem, at hans Forargelse var stor over det kommunistiske Partis Synspunkter og Forslag. Jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlems Forargelse er stor nok til at halvere Kommunisternes Antal her paa Rigsdagen. Naturligvis, den Slags smaa Fiduser, som det ærede Medlems Parti benytter sig af, og hvorved de kan forøge Antallet af Rigsdagsmænd, bruger vi ikke, men uanset dette tror jeg ikke, det ærede Medlem behøver at gøre sig Tanker om, at det ved Hjælp af Forargelsen skulde lykkes at komme Kommunisternes Synspunkter, Opfattelser og Politik til Livs, heller ikke her paa Rigsdagen.

Der er om det foreliggende Lovforslag at sige, at vor Gruppe hilser det som et Forslag, der er kommet paa høje Tid. Der ligger paa Rigsdagens Bord et Forslag fra vort Parti om en kontant øjeblikkelig Hjælp til Rentemodtagerne, et Forslag, som jo skal behandles sammen med Ændringerne til Folkeforsikringsloven. Vort Partis Forslag er fremsat ud fra et oprigtigt Ønske om samtidig med Rigsdagens Indkaldelse at komme Rentemodtagerne til Hjælp med en øjeblikkelig Haandsrækning. Vi forelagde samme Lovforslag sidste Efteraar, og intet havde vel været mere rimeligt, end om der sidste Efteraar, i hvert Fald i Løbet af sidste Vinter, der stillede saa store Krav til Rentemodtagerne, var blevet givet dem denne Haandsrækning. Det skete imidlertid ikke, idet saavel vort Forslag om Eengangshjælp som Forslaget om Rabatkort blev syltet i et Udvalg, hvori det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen var Formand, og som gav Ministeriets Embedsmænd en Masse at bestille. Der blev stillet en Række Spørgsmaal, og der blev givet en Række Svar, som Udvalgets Medlemmer kunde fordybe sig i, men Udvalget sluttede aldrig sit Arbejde, og desværre blev dette Forslag aldrig gennemført.

Ingen kan være i Tvivl om, at Rentemodtagerne, som de har det i Dag, i allerhøjeste Grad har Brug for en øjeblikkelig Haandsrækning til Klatterier hist og her, idet de har været nødt til at sætte sig i Gæld i den Tid, der er gaaet. Men selvfølgelig, Eengangshjælpen som af vort Parti foreslaet løser ikke det kroniske Problem, som Rentemodtagerne strides med, nemlig de manglende Penge til de løbende Udgifter

Maaned efter Maaned. Her maa der mange Forbedringer til — det er jeg enig i —, der er Brug for varige Forbedringer. Angaaende vort Forslag til en Eengangshjælp vil jeg opfordre til, at det henvises til det Udvalg, der nedsættes til Behandling af Regeringsforslaget, og foreløbig behandles sammen med dette.

Man hører ofte anført, at ingen i vort Land behøver at sulte eller mangle. Det er naturligvis ikke rigtigt, og for at dokumentere dette skal jeg nævne et af de Eksempler, som jeg ved det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen ikke kan lide. Jeg har i min Forelæggelsestale til mit Partis Lovforslag om Eengangshjælp anført et Eksempel, som det ærede Medlem i Dag angreb fra denne Talerstol. Jeg kan hertil sige, at de Tal, der er opgivet af en Rentemodtager, der tillige har Invaliditetstillæg, er fuldkommen i Overensstemmelse med de Tabeller, der under det ærede Medlems Ledelse er udarbejdet i Socialministeriet, saa der kan ikke lyves paa disse Omraader. Som Følge deraf behøver vi ikke nogen yderligere Dokumentation, men skulde det ærede Medlem stadig ønske det, er Breve og Papirer naturligvis til Raadighed. Det Eksempel, jeg vil nævne, drejer sig om en gammel Aldersrentemodtager, som jeg tilfældigt er kommet i Forbindelse med paa et københavnsk Hospital, da jeg var inde og se til en Bekendt. Han laa i Sengen ved Siden af. Han var kommet ind med 47 pCt. Blod. Professoren havde stirret undrende og spurgt, hvad han spiste, hvad han levede af, og han havde svaret de lærde med Spørgsmaalet: fortæl mig, hvordan man skal leve ordentligt af en Aldersrente paa 130 Kr. om Maaneden? Han var en gammel Arbejder, der havde arbejdet hele sit Liv og betalt enhver sit, og paa sine gamle Dage vilde han gerne være ren i sit Hjem og sit Tøj o. s. v., og det var ikke muligt at klare sig med de 130 Kr. om Maaneden paa anden Maade, end at hans Ernæringsstilstand blev saa elendig, at han til sidst havnede paa Hospitalet med 47 pCt. Blod. Skulde det ærede Medlem betvivle dette, er baade Professoren og Aldersrentemodtageren og adskillige andre til Raadighed til Dokumentation. Denne Aldersrentemodtager er et Bevis for, at Renten er for lille, og at det er paakrævet at gennemføre varige Forbedringer for Aldersrentemodtagere. Derfor hilser vi ogsaa fra vort Partis Side det fremkomne Lovforslag som et Skridt i den rigtige Retning.

Socialministerens Lovforslag tilsigter Forbedringer paa flere Omraader. Beklageligvis er der kun smaa Forhøjelser af Grundbeløbene, men til Gengæld er der større og